

Hur hanterar vi intermezzoperioder?

Stojan Gajicki lanserar begreppet ”intermezzoperiod” som en beteckning för den tid vi lever i nu. Han menar att vi är inne i en tid då vi håller på att lämna något som varit och är på väg in i något nytt. Den provocerande frågan han ställer är om det frikyrkliga projektet kommit till ett slut och det är dags att dra vidare mot fullheten.

Stojan Gajicki är evangelist ut i fingerspetsarna och hans serbiska temperament skänker ytterligare intensitet åt hans person. Som handlingsmänniska avskyr han stillestånd, osäkerhet och förvirring. Eftersom han menar att just detta karaktäriserar den tid vi nu lever i, är det inte underligt att han stundtals känner uppgivenhet och frustration inför situationen. Ett minne från uppväxten i det forna Jugoslavien gav Stojan en illustration av denna övergångsfas.

– När jag växte upp fanns det inte så många hem med TV-apparater på gatan där vi bodde. Därför samlades vi grabbar i något hus där det fanns TV om vi ville titta på något intressant. Jag minns en gång då vi satt i spänd väntan på att en match i hockey-VM skulle börja. Programmet innan var slut, men det återstod ännu en stund tills matchen skulle börja. Då kom ordet *Intermezzo* upp på skärmen. Det är som bekant ett ord som används i musikvärlden som beteckning för en scenisk övergång från en akt till en annan. Vi säger också i dagligt tal att vi råkat ut för ett intermezzo, d v s att något oväntat, oftast negativt, hänt oss. För oss grabbar gjorde meddelandet oss otåliga för vi ville ju att något skulle hända. När jag påmindes om den känslan tyckte jag att det var betecknande för den tid vi lever i nu.

Stojan utvecklar sitt resonemang och hänvisar till att det finns många sådana övergångsperioder beskrivna i bibeln. Som ett exempel nämner han när David var beredd att ta över som kung efter Saul.

– Saul var den förste kungen i Israels historia, ett resultat av en kompromiss, och han valde fel väg. Då profeterar Samuel över honom att hans kungadöme hade kommit till ett slut. Fast inte på en gång. Samuel smörjer den unge David till ny kung, men David gick inte in i ämbetet direkt. Ett skeende pågick alltså som var dömt att upphöra, ett annat hade redan börjat men det visade sig inte än.

Den längsta och den mest avgörande mellanperioden i den bibliska historien är den mellan det gamla och det nya testamentet. En stor och viktig epok skulle avslutas och en ny inledas. Det var en tid på ca 400 år då Gud inte talade som han brukade genom sina profeter. En lång tid av förvirring, frustration och tystnad. Det var under den tiden som de apokryfiska böckerna skrevs.

– När Gud inte talar kommer pseudoprofeter, som i mänsklig entusiasm försöker föra fram ett skeende som inte är från Gud. De som inte har andlig urskilningsförmåga i de situationerna irrar bara omkring mellan olika budskap, som bara ökar på förvirringen. I vår mänskliga natur har vi svårt att vara stilla, därför uppstår det under intermezzoperioderna ofta mänskliga röster som talar i Herrens namn, även när Herren själv är tyst. Tyvärr blir dessa budskap mer till skada än till uppbyggelse för Kristi kropp.

Men när den rätta tiden var inne kom Jesus till vår värld och i samband med det började det helt plötsligt hända flera saker parallellt. Profetorden och uppenbarelsen fanns där igen, det var änglauppenbarelser med märkliga budskap som skulle förändra hela historien. Johannes Döparen uppstod, som en länk mellan det gamla och det nya förbundet, och hela landet berördes av hans tjänst.

– Då dyker Jesus upp på scenen och genast uppstod det spänningar och förundran bland folket. Men Johannes var ödmjukare än Saul hade varit, och visste hela tiden vilken uppgift han hade som förelöpare att bereda vägen för Messias.

I mellanperioderna löper de olika processerna samman under en övergångsperiod för att sedan gå vidare in i det nya. För att belysa detta tar Stojan ett exempel från idrottsvärlden. Han liknar det vid ett stafettlopp där det finns en mellansträcka vid varje växling, då löparna springer parallellt, tills den ene stannar av och den andre fortsätter med stafettpippen. Poängen är att det inte bara är slutsträckan som räknas utan tiden räknas på alla de fyra sträckorna tillsammans.

– Det kommer en punkt när de medel och strukturer som fört oss hit inte längre kan bära Guds verk framåt. Då är det dags att överlämna stafetten, löpa mellansträckan i samförstånd och för dem som tar över att springa vidare mot fullheten. Varje epok för Guds verk till en viss uppfyllelse. Ingen epok är fullheten i sig utan en del av den och först när den sista etappen fullgjorts uppnår vi fullheten. Men den sista delen kan inte uppnås annat än i samverkan med *alla* föregående.

Stojan vill understryka att han har ett angeläget budskap och blir medvetet provocerande för att väcka uppmärksamhet. Han menar att det finns en trötthet i kristenheten idag och att den äkta entusiasmen för Guds rike saknas. En god vän sade till honom sade för en tid sedan: Det ser ut som att det frikyrkliga projektet har kommit till sitt slut! Stojan jobbar själv i en församling och man kan tycka att han nu sågar av den gren han själv sitter på. Han är beredd även på den invändningen och får något vilt i blicken när han går vidare.

– Strukturerna är inte det viktigaste! Det som spelar roll för mig är att gänget i min församling börjar älska varandra mer, leva vardagligt tillsammans och brinna för Guds rike. Runt omkring oss finns det människor, hungriga efter livets mening och pratar du om Gud där de är kan du få en starkare gudstjänst än när vi samlas i kyrkan. Men vi har blivit så

programmerade att tro att allt måste hända i kyrkan, och människor därute finner inte vad de förväntar i våra kyrkor. Jag möter ständigt människor som längtar efter Gud, men de passar inte in i våra system! Det är inget fel på byggnader, men det blir fel när vi drivs så hårt av ett system att vi inte vågar lämna det om så skulle behövas. Jag pratar om behovet att umgås med folk och bygga relationer. Varför inte satsa pengar på familjer i våra församlingar som har ett stort socialt umgänge, så de får möjlighet att bjuda människor på mat och leva ut det kyrkan vill stå för? Sedan kan vi ta med dem till kyrkan, men templet som byggnad är inte liktydigt med Guds rike. Det jag behöver göra är att så ett gott utsäde, inte sitta uppe varje natt och kolla hur det växer. Jag gör min business, sedan är det Guds Ande som står för resultatet.

Börje Norlén